

O NAČISTO OBRÁTENEJ KRAJINE

Začalo sa to tak, že som sa pobral do sveta. A hneď po prvých ôsmich kilometroch ma začali bolieť nohy. Sadol som si teda na kraj cesty a zaplakal:

„Ach, ja nešťastný Osmijanko, akože pôjdem do sveta, keď nohy sú jediný môj dopravný prostriedok a zdá sa, že by potrebovali generálnu opravu?!”

V tej chvíli sa ozvalo tiché, ale energické: „Hav! Hav-hav!”

Pozrel som tým smerom a uvidel som psa! Hlava maličká, bruško väčšie. Vyzeral ako chlpatá ležatá osmička, samozrejme, na štyroch labkách.

„Vitaj, havkáč!” povedal som tej brechajúcej osmičke. „Ako sa voláš a prečo na mňa brešeš?”

Psia osmička zavrtela chvostíkom a odbrechla:

„Ahoj, Osmijanko! Nepoznávaš ma? Ja sa predsa volám Osmidunčo, som tvoj osmičkový pes a vôbec na teba nebrešem, ale sa s tebou slušne rozprávam!”

„Prepáč!” povedal som. „Naozaj sa teším, že ma konečne vyňuchal môj vlastný pes. Ale ja idem do sveta a bolia ma nohy.”

Osmidunčo zastrehal uškami:

„To je maličkosť, kamarátik! Veď každá normálna bytosť - okrem stonožky - má predsa dve predné a dve zadné labky. Ja napríklad chodím po štyroch. Ty chodíš len po zadných. Tak si to na chvíľku vymeň!”

Urazil som sa:

„No dovoľ! Predsa nebudem chodiť po štyroch!”

Osmidunčo zavyl:

„Panemôj, akí sú len tí ľudia nechápaví! Nechoď po štyroch, ale po dvoch! Lenže po predných!”

Zamyslel som sa,

„Pravdu máš, Osmidunčo! Veď ja môžem chodiť aj po rukách!”

Postavil som sa teda na ruky a urobil niekoľko rukokrokov. Vtedy sa so mnou zakrútil celý svet, celý svet sa mi načisto obrátil a - bum!

Hírrí! Pras! Fras! Našiel som sa v načisto obrátenej zázračnej krajine. Aj so svojím verným Osmidunčom, tiež načisto obráteným hore labkami. Rozhliadol som sa. Pánajána, to som ešte nevidel! Vyzeralo to ako zemská krajina, ale určite to nebola zemská krajina, lebo zem som videl nad hlavou a oblaky so slncom aj s vrabcami a škovránkami boli mi rovno pod topánkami. A po nebi, teda vlastne po obrátenej zemi - frčali autá, lenže tiež hore kolesami a pospiatky. Hlava sa mi z toho trochu zakrútila a vravím Osmidunčovi:

„Zdá sa, že sme v ryžovom nákype, čiže v katastrofálnej situácii! Čo budeme robiť v tomto prevrátenom svete?”

A pretože pes je po človeku najrozumnejšie zviera, Osmidunčo povedal:

„Hav! Iné kraje, iné zvyky! Musíme sa prispôbiť miestnym pomerom!“ a môj verný pes vykročil smelo dozadu, s labkami vo vzduchu. Ani sa mu nezaplietli. Vykročil som teda za ním, tiež dozadu a po predných labkách... pardon, po rukách. „Dobre,“ zahundral som Osmidunčovi. „Budeme sa prispôsobovať. Ale najprv treba kúpiť aspoň chlieb, lebo som hladný.“

Uvideli sme dvanásťposchodový panelák, hore na prízemí obchod s nápisom: NÍVARTOP MOD.

„To je zrejme Dom potravín - ako sa tak na to dívam odzadu,“ povedal som Osmidunčovi. „Podme dnu!“

Vošli sme na dvanáste poschodie a vybehli hore na prízemie, rovno do obchodu.

„Dobrý deň,“ pozdravili sme sa slušne potápačovi, ktorý sedel na hlave pod pultom. „Prosíme si kilo chleba.“

Potápač sa k nám obrátil slušne chrbtom a vraví:

„Neviete čítať? Toto je predsa nívartop mod, čiže Dom potravín, povedané vašou cudzou rečou. Tu sa odjakživa predávajú klince, pripínačky a špagát. Chlieb si môžete kúpiť v obchode s obuvou.“

Trocha ma striaslo od prekvapenia, ale piskol som na Osmidunča a o chvíľu sme zastali pred obchodom IVUBO MOD - čiže DOM OBUVI. Predávali v ňom naozaj chlieb!

„Prosím si kilo čerstvého chleba,“ povedal som zubnému lekárovi, ktorý tam predával. Zubný lekár mi podal chlieb, tvrdý ako skala. Keď uvidel môj zhrozený pohľad, povedal:

„Vidím, že ste cudzinci. Poučím vás teda. Chlieb, ktorý u nás vyrábame, je načisto tvrdý, po dvoch dňoch však načisto odmäkne. Na tretí deň bude teplý a vtedy najneskôr ho musíte zjesť, lebo na štvrtý deň by ste z neho mali cestu, na piaty deň múku a na šiesty - pšenicu. My sme totiž načisto obrátená krajina, v tom je naša pýcha!“

„To nič!“ povedal som. „My sa prispôbíme. Beriem teda chlieb. Koľko platím?“

Zubný lekár vyvalil oči - to jest vošli mu skoro celé do hlavy.

„U nás predsa kupujúci neplatí!“ povedal celkom zhrozený našou nevedomosťou. „Keď si u nás niečo kúpite, zaplatíme my vám!“ a zubár mi podal chlieb a k nemu rovných sto korún.

Hlava sa mi znova zakrútila a zmizli sme aj s Osmidunčom ako blesk dole komínom, čiže preč.

„Hav!“ povedal môj verný pes. „Ten chlieb sa vôbec nedá rozhrýzť. Podme niekam, kde dávajú obedy!“

Išli sme. Tam, kde bolo napísané ŇELÁDEJ - čiže JEDÁLEŇ - vyrábali motocykle. Po dlhom blúdení sme sa dozvedeli, že obedovať môžeme v bufete, zvanom čiže JEDY. Naozaj, pri obrátených stoloch sedelo dole hlavou plno ľudí. Tiež sme si sadli a tiež dole hlavou. V sekunde k nám cirkusový žonglér prehodil cez celú miestnosť dva obrovské kalamáre a v ďalšej sekunde prifrčala po povale krasokorčuliarka. Do môjho kalamára nasýpala vtáčí zob, do Osmidunčovo - dve hrste sena.

„Haló, madam!“ zakričal som na krasokorčuliarku. „To bude asi omyl! Psovi treba kosti a mne rezeň alebo aspoň klobásku!“

Krasokorčuliarka sa rozčúlila:

„Vy ste asi celkom normálny?! Kto to kedy počul! U nás predsa ľudia jedia vtáčí zob, psi žerú seno, rezne sú len pre zlaté rybky a klobásky pre kanárikov!"

Zľakli sme sa tak, že sme vyleteli ako strely dnu, čiže po našom von.

„Nemôžem sa prispôbovať!" povedal som Osmidunčovi. „Nemôžem, lebo kým sa v tejto obrátenej krajine prispôbím, zahyniem od hladu ako biedny pes!"

„A ja ako biedny človek," povedal môj verný Osmidunčo.

„Odtiaľto treba okamžite zmiznúť!" vyhlásil som. „Nohy ma už nebolia, teraz ma už bolia od chodenia ruky. Postavím sa na zadné labky... pardon, na nohy!"

„Hav!" odbrechol Osmidunčo.

Postavil som sa teda na zadné nohy a vtedy... bum! Tresk! Bác! Pác...! Všetko sa začalo krútiť a obracať. Boli sme načisto ako v mixéri! Keď nás to domixovalo, otvoril som oči a... páňajána! Osmidunčo sedel síce pri mne, ale dookola... no dosť! Prezradím vám, že sme sa našli v ďalšej zázračnej krajine. Či tam bolo niečo na rozprávku síce, poviem vám, kamaráti moji, nabudúce.